

Молодий комуніст

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання X

№ 15 (1027)

ВІВТОРОК

4 ЛЮТОГО 1969 р.

Ціна 2 коп.

з 5 по 15 лютого —

ОБЛАСНІ КОМСОМОЛЬСЬКІ ЗБОРИ

ПОРЯДОК ДНЯ:

Авангардна роль комсомольців на виробництві.

В ОКОМІ ЛКСМУ

КОМСОМОЛ ОБЛАСТІ — ШЕФ „ЧЕРВОНОЇ ЗІРКИ“

Жовтневий (1968 р.) Пленум ЦК КПРС і листопадовий Пленум ЦК КП України накреслили заходи по дальшому розвитку сільського господарства. Одним з вирішальних факторів у розв'язанні цих завдань є забезпечення колгоспів і радгоспів новою високопродуктивною технікою.

Бюро обкому ЛКСМУ вирішило оголосити шефство обласної комсомольської організації над ордену Трудового Червоного Прапора заводом «Червона зірка» — одним з найбільших підприємств сільськогосподарського машинобудування країни. Міськкомом та райкомом комсомолу, первинним комсомольським організаціям запропоновано провести роз'яснювальну роботу серед молоді, направити на роботу на завод «Червона зірка» юнаків та дівчат і розробити заходи по здійсненню шефських зв'язків з підприємством.

ВЕЧІРНЯ ЗІРОНЬКА ВСТАЄ

Сніжнок-метеликів цілий рій. Вони так старанно метушаться біля електричних лампочок, що, здається, сиплється пилок з їх крилець.

Вечір. Дівчата акуратно складають свої халати, ще раз перевіряють робочі місця. Катерина Петрівна підсумовує сьогоднішні надії:

— В тебе, Оленко, — 128 кілограмів. А в тебе, Галя, цифра сьогодні знизилась.

Це до мене. І все ж, відкинувши денні неприємності, ми швидко збираємося додому. А чи справді по домішках? Рая Ковальчук, наприклад, спить, бо на неї чекає дома Микола. Ми кілька разів пробували заманити її на танці. Ніяк не піддається. Каже:

— По-сучасному ще не навчилася. Але то вона тільки каже. Знаємо, що без Миколи й кроку не ступить. А от вдвох вони і в кіно, і в бібліотеці, або просто по селищу прогулюються.

Лена Медведєва у нас наймолодша. Ото якось приїхала до сестри в гості. А ввечері вийшла за ворота та й стріляла з Катериною Петрівною Дмитровською, Героєм Соціалістичної Праці. Розговорились.

— Пди до нас. Не шкодуватимеш. Кажеш, що й доїти ще не вмієш? Нічого, не слять ж горшки ліплати. Раз, другий придившись, а там і сама зможеш.

Тут на фермі я й потоваришувала з Оленкою.

Зараз вона дістає з шухляди стову акуратно складені газети, загальний зошит. В неї сьогодні бесіда з учнями Новгородківського училища механізації.

— Втомились? — по-материнськи тепло поспіхається Катерина Петрівна. І вже з її обличчя зникає усміх.

— Коли душею роботацій вродилась, то будь-яка атома з шіг не звалить. Коли хочеш громаді добром прислужитися, ніколи про себе не думаєш. Осі і ворота ферми. На вигоні маячать темні постаті. Пізнаю в них Михайла Дзюбу та Миколу Кумпана. То наші скотарі. Вони повертаються до будинку спортивного товариства, там у них сьогодні змагання.

Поступово ащукає гамір вулиці. Оглядаюсь. Даленіє яскравими чотирикутниками вікон наша ферма. Ферма комуністичної праці. Це високе знання нам присвоєні в ювілейному 1968 році. Тоді на п'ятихвилинці завідуюча ферми радля: як як підвищились надії молока і ми теж. Ще б пак! Рая Ковальчук має 4120 кілограмів на корову, а я з Оленкою по 4 тисячі надійти. А в 1967 тільки по 3 тисячі кілограмів мали.

— Знаєш, Галя, хвалююсь трохи, — поправляючи пухову хустку, каже Оленка. І швидко йде до училища.

А в додому. Сьогодні нема ні репетицій, ні заняття у вечірній школі, тому думаю написати листа Василю. «Ждуть дівчата листів із армії, фотографок, де хлопці в кітселях». — писав він в попередньому листі. Через рік повернеться в наш колгосп імені Леніна. Буде працювати, як і до армії, трактористом на моїй фермі. А поки що беру ручку і виводжу перші літери. Йому цікаво знати про моїх подруг. Пишу: «У нашої передової доярки Галі Грабової було весілля, гуляли всією фермою. У Зіни Токар народилась донька. Назвали Наталочкою».

Спати зовсім не хочеться. Підходжу до вікна і взираю надвір. «Вечірня зіронька встає», — співають дівчата.

Поступово думки стають коротшими і легкими, зводяться до однієї: треба відпочити, завтра знову до роботи. Коли хочеш громаді добром послужитися...

Г. ЛЕЛІЦЯ, групкомсорг, доярка колгоспу імені Леніна, Новгородківського району.

РОЗГУЛЯЛАСЯ було, зима — і снігу не жаліла, і морозами так стисла лід на річці, що він тріщав і лускав, немов стріляли гармати.

А в механізаторів артілі імені Щорса давно тепло на думці, їх уже кличе поле напруженою роботою, буйноплинною весною, засівом.

Ми поспішаємо до майстерень колгоспу — високого новобудови, просторого приміщення, куди ввійде не лише трактор, а й комбайн. То правління артілі подбало, щоб механізатори могли ремонтувати свої машини в теплі і добрі.

Нам назустріч виходить бригадир тракторної бригади комуніст Іван Іванович Ботнарєнко, до нас приєднується і партгрупорг Олексій Іванович Бойко. До них найголовніше питання:

— Чи готова техніка до виходу в поле?

Починає розмову Бойко:

— Про техніку вам скаже бригадир. А я скажу,

що в нашій бригаді поруч з комуністами працюють комсомольці, воїни, що недавно демобілізувалися з лав Радянської Армії. Молодь — народ бойовий. Ми пам'ятаємо, що урожай цього року — лєнінський урожай, хліборобський дарунок до свята 100-річчя з дня народження Ілліча. Ми сприйняли до серця і заклик наших друзів з змаганням — одеситів. Отож, зробили все, як говорив демобілізований воїн, тепер тракторист Анатолій Брусник, щоб вся техніка була в готовності номер один.

— Так, — продовжує Ботнарєнко. — Хоч хвалити своїх і не годиться, але ніде не дінешся. Добре потрудилися хлопці. І в себе, і в майстерні «Сільгосптехніки». Ми маємо 14 тракторів. Всі вони відремонтвані, всі з оцінкою відмінно. Відремон-

ПЕРЕДВЕСІННІЙ РЕПОРТАЖ

ГОТОВНІСТЬ № 1

товані сівалки, культиватори, борони.

Бригада у нас велика, але теплим словом все ж згадаю і ветеранів Степана Пралю, Миколу Фрунзу, Федора Ботнарєнка, Бориса Брагаря і нашу молодь Анатолія Брусника, Анатолія Свинаря, Василя Тяга. Люди у нас у бригаді хазяйновиті, винахідливі. З нашим механіком, теж молодим інженером Василем Безтакою, обладнали спеціальними сегментами культиватори. Підуть вони на обробітку цукрових буряків. А спеціальні зробили пристрій на двох культиваторах під аміанну воду.

— Іване Івановичу, чим бригада зайнята тепер?

— Роботи вистачає. Заходжуємося біля комбайнів. Одержали ми три нові, але не списуємо й старі. Вони нам допоможуть стиснути строки жнив. Врзимо сіно й соломі, си-

лос, переробляємо корми. І, звичайно, ні на хвилину не зводимо погляду зі стелі. Снігу ще мало. Та ми вже робимо валки. Його, безперечно, буде більше. Не дамо й сніжинці випновувати яри.

— Що робите ви, щоб вродила кукурудза?

— У нас є досвід. Навіть у минулому посушливому році ми мали по 26 центнерів зерна качанистої з гектара. Створили три механізовані ланки. Очолили їх Степан Пралю та молоді механізатори Василь Тяга і Анатолій Петруня. Вчилися вони на курсах у Новомиргороді, а тепер продовжують навчання з нашим агрономом Василем Павловичем Люшняком. І він, і ми всі зацікавлені у хорошому врожаї...

С. МИКОЛЕНКО, артіль імені Щорса Новомиргородського району.

З ІМ'ЯМ ЛЕНІНА — БОРОТИСЬ, ДУМАТИ, ВЧИТИСЬ

На великій, майстерно виконаній географічній карті одна за одною спалахують лампочки, позначаючи дороги кожному місяця, де бував Ілліч. Яскраві вогники ніби ілюструють розповідь про життя і діяльність Леніна, яку уважно слухають діти. А потім в тишу залу вривається живий голос вождя, примушуючи прискорено битись юні серця. Так буває кожного разу, коли новачки Згурівської школи-інтернату, що в Яготинському районі на Київщині, вперше приходять у шкільний Ленінський музей.

Тут все нагадує про Леніна, вчить жити по Іллічу. (РАТАУ).

Відлуння заклик одеських кукурудзіводів не минуло Кіровоградський завод гібридного насіння. Щодня він зобробляє 45 тонн зерна при нормі 32 тонн. Високі насіння кукурудзи завод забезпечує не тільки замовників нашої області, а й Вінницької, Сумської та Київської.

Перш ніж насіння буде оброблене, його старанно перевіряють в лабораторії, де працює молода лаборантка Валентина Михайлівна.

На фото: В. МИХАЙЛЕНКО в лабораторії.

Фото Г. УДОВИЧЕНКА.

У ЦК ЛКСМУ

ЮВІЛЕЮ ВОЖДЯ ТРУДОВІ ЗВЕРШЕННЯ МОЛОДІ

Ленінський комсомол на всіх етапах своєї 50-річної історії гідно несе естафету революційних, бойових і трудових звершень Радянського народу. Визнанням видатних заслуг комсомолу перед Батьківщиною є нагородження ВЛКСМУ орденом Жовтневої Революції.

Оцінюючи величезні досягнення усіх поколінь комсомольців і молоді в господарському та культурному будівництві, мужності і героїзму, виявленні у боротьбі з ворогами нашої Батьківщини, активної роботи по вихованню молоді в дусі відданості заповітам В. І. Леніна стало нагородження орденом Радянського Союзу Краснодонської, Новокаховської, Шепетівської міських та Кагарлицької і Первомайської районних комсомольських організацій.

Вручення комсомольським організаціям високих урядових нагород викликало нову хвилю трудового і політичного піднесення серед юна-

ків та дівчат Радянської України.

На урочистих пленумах, мітингах і зборах комсомольців Краснодону, Нової Каховки, Шепетівки, Кагарлицького та Первомайського районів закликали молодь республіки новими трудовими успіхами відповісти на оцінку партії і урядом діяльності комсомолу. Ати в перших лавах борючись за світле майбутнє, завжди і в усюму бути гідними високого довіря, яке виявляє молоді партія комуністів, активно включається у соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань п'ятиріччя, за гідну зустріч 100-річчя з дня народження В. І. Леніна та 50-річчя комсомолу України.

Комсомольці шахт, заводів, фабрик, будов, колгоспів і радгоспів міських і районних комсомольських організацій, удостоєних урядовою нагород, мобілізують зусилля молоді на розв'язання важливих народногос-

подарських завдань, на підвищення економічної ефективності виробництва, поліпшення якості і зниження собівартості продукції, впровадження найновіших досягнень науки і техніки.

Ставши на ленінську трудову вахту, молодь Шепетівського району оголосила ударне комсомольське шефство над будівництвом важливих об'єктів господарського і культурно-побутового призначення, над механізацією тваринницьких ферм.

Підтримуючи патріотичні починання корпінців 60 років, комсомольсько-молодіжні колективи Кагарлицького та Первомайського районів включились у боротьбу за одержання високих урожайів сільськогосподарських культур, підвищення продуктивності громадського тваринництва, піднесення загальної культури колгоспного виробництва.

Юнаки і дівчата Краснодону та Нової Каховки звернулись до всіх комсомольсько-молодіжних колективів республіки із закликом виконати завдання п'ятиріччя до Ленінського ювілею.

У своїх зверненнях комсомольці та молодь орденоносних комсомольських організацій закликали юнаків і дівчат організувати в період підготовки до ювілею революції масовий вихід молоді за глибоке оволодіння марксистсько-ленінською теорією, за всебічне

вивчення і широку пропаганду ленінської спадщини, виховання молоді на прикладі життя і діяльності В. І. Леніна, на революційних, бойових і трудових традиціях Комуністичної партії і Радянського народу.

Бюро ЦК ЛКСМУ схвалило звернення орденоносних комсомольських організацій Шепетівки, Краснодону, Нової Каховки, Кагарлицького та Первомайського районів гідно зустріти всенародне свято — 100-річчя з дня народження В. І. Леніна та 50-річчя ЛКСМУ України. Обкоми, міськкоми, райкоми, первинні комсомольські організації зобов'язано широко обговорити звернення орденоносних комсомольських організацій, забезпечити широку підтримку їх патріотичних починань, сприяти зусилля юнаків та дівчат республіки на практичне розв'язання завдань Комуністичною партією.

Центральний Комітет комсомолу України висловив тверду впевненість, що молоді робітники, колгоспники, спеціалісти народного господарства, вся трудова молодь Радянської України шевиде піднесуть прапор соціалістичного змагання, піддадуть всі сили на виконання завдань, накреслених Комуністичною партією.

Бо є у хлопця мрія...

В конторі будівельного управління № 5 тресту «Кіровоградуглебуд» ніяк не могли знайти людину, котрій можна було б доручити керівництво бригадою молодих штукатурів. Викликали одного на розмову. Відмовився. «Це ж іще підлітки, що з ними робити?» — махнув безнадійно рукою. «З такими перепілками хіба що на танцях можна поладати», — іронічно посмінувся другий.

— Візьмусь, — відповів коротко Іван Возний. Дівчата, випуски і ці Олександрійського про-

фесійно-технічного училища № 5, звичайно, нічого цього не знали. Тільки хотілось одного — швидше приступити до роботи, випробувати свої знання і вміння. Все інше їм мало цікавило.

А Іван, відверто кажучи, сон загубив. Інша справа, аби це вже був згуртований колектив, а то й справді «перепілки». Що вони вміють?..

А дівчата... Не все виходило відразу. Навіть норм не могли подолати. Та Возний у душі був радий, що вони браку не роблять, що труднощів не бояться. А коли бригада штукатурів уперше виконала місячний план, то важко сказати, хто більше радіє — дівчата чи бригадир.

Вони будували Головаківську середню школу. Тут-то і стала комсомольсько-молодіжна бригада Івана Возного гордістю будівельного управління. Дівчата опанували су-

міжними професіями — плиточників та мозаїчників. І не буде помилкою, коли скажу, що в цьому заслуга бригадира. Молодим штукатурам повело на такого керівника — вихователю. Скромний і доброзичливий, працелюбний і енергійний.

Шлях у його житті окреслився зразу. Полубилась Іванові Возному професія будівельника. Тож після закінчення школи взявся за кельму. Буде Олександрію. Бо є в хлопця заповітна мрія — збудувати місто з білого каменю. Щоб як у казці!

Іван не вміє багато говорити. Та вміє запалити людей, вміє стужку знати до їх сердець. І вдається це йому, бо він сам душевна, хороша людина, на яку можна покластися завжди.

С. КРАМАРОВ.

* М. Олександрія.

КОЛОНА карбувала крок, над нею неслась пісня про бурі ворожі, про силу нашу. І дівчина співала, співав і Андрій, бо була весна, було сонце, і їм було по дев'ятнадцять...

І раптом обірвалось усе — і пісня, й хода, й демонстрація.

Першого Травня 1919 року місто слухало тривожне повідомлення — до нього від Олександрії наближаються банди Григор'єва.

М. СТОЯН, П. БЕЗТАКА

До 50-річчя комсомолу України ТРИДЦЯТЬ ДНІВ ВІЧНОСТІ

(Закінчення. Поч. у газеті за 1 лютого.)

Більшовики, комсомольці, робітники Єлисаветграда прийняли єдине рішення: — Місто боронити!

І місто загасило вогні. Воно поринуло у темряву, дивилось на схід, на Олександрію, звідки повз ворог. А може, й не повз, а мчав на змилених конях, на кулеметних тачанках, націлював гармати, гримів на стіках рейок бронепоездами. Він був добре озброєний, підлий і зрадливий кат Григор'єв.

І місто взялося до зброї. Місто виставило на околиці бойову охорону. В штаб прибували люди звітні, зі сходу. І від їхніх розповідей холола кров у жилах. Там, де проходили банди Григор'єва, творилося щось страшне. Бандити розганяли ревкомів, вбивали комуністів, комсомольців, знищували їхні сім'ї, не щадили навіть малих дітей.

— Я не була вдома, — плакала ще молода, але геть посивіла від горя жінка, — прибігла, Григор'єві вже від'їхали. Кинулась в хату, а там чоловік вбитий біля столу. Ми незнайомики. Він ділив панську землю. До ліжка — хлопчик убитий. До коліски, а там у крові немовля... Благаю вас, підійміться, відплатіть їм за кров немовлят...

З міста почли посланці на північ до Червоної Армії.

З міста виходили загони, займали оборону на пагорбах і рівнинах, білі залізничних колій.

Комсомольський загін, в якому перебував і Андрій, зайняв оборону на підступах до Єлисаветграда, недалеко від станції Канатове...

Григор'єві вже виднілися на горизонті, їхня розвідка донесла, що перед ними — комсомольська частина, загін хлопців, що патронів у них обмал, що про артилерію вони й не чули. Григор'єві реготали:

— Бухне гармата — і ті, жовтороті, розбіжаться, як полохливі зайці...

...Андрій відірвався від Інгулу, майже бігом дійшов до кособоченої хатини, двері розкрив — з рушницею і патрона-

ми. І мати ахнула, падаючи на стілець. Він розповів їй усе. І вона знайшла в собі сили затамувати журбу, знайшла в собі сили витерти слези, знайшла в собі сили сказати:

— Іди, сину...

...У руках рушниця. Окопчик у сирій землі. Полюни і полюни. Курай. Степ. А за ним — місто. Дівчина у лікарні. З нею не довелось і попрощатись. Забігав і до них — по дорозі. Батько її сказав, що пішла, може, будуть поранені. Поранені. Не вірилось, що його зачепить куля. А в степу вже гриміло, Григор'єві літували, комсомольці не розбігались, аж ніяк не схожі на зайців, коли б їх було більше, ще побачили б бандити, в кого ноги довші.

Бій наростав, лютий і жахливий бій, і в тому бою лавами йдуть Григор'єві, і їхні хвилі відкочуються назад, і Григор'єві посилюють парламентаря, парламентар кидат одне:

— Негайно здавайтесь, босяки. Здастесь — помилуємо, а ні — змішаємо із землею.

І йому летить відповідь:

— Будемо битись до останньої краплі крові!

Бандит задкував, він боявся за свою шкіру, він боявся — ось-ось пролунає постріл, вони вміють стріляти. Але юні пам'ятали, що бандит — парламентар, і в нього не вистрільви жоден...

Комсомольцята були поруч з більшовиками і бились, як більшовики... Бились до останньої краплини крові, вмирали у полях, місто надспало скупі повонення, юні відступали крок за кроком...

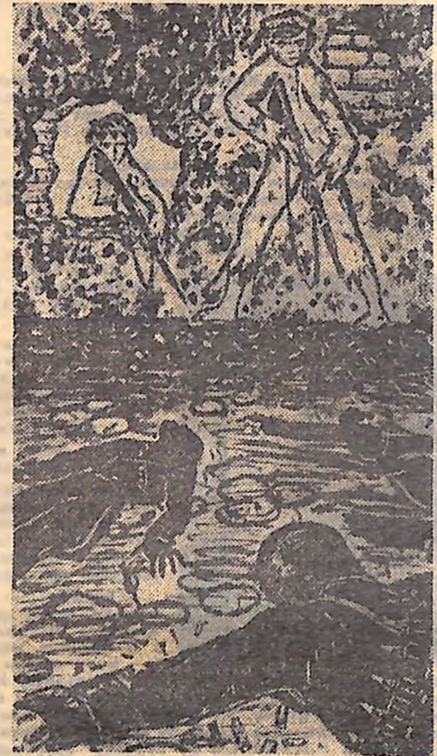
Григор'єв скаженів — гадав захопити місто блискавично, а воно без бою не віддавало й кроку. І лише 12 травня його загони ввірвалися на станцію. Та й тут не втихла канонада. Аж захлинались у злобі Григор'євські кулемети, сікли перон і вокзал, на пероні валилося біте скло. Андрій Муравчик зі своїми товаришами не пам'ятав, коли спав, коли їв, все гойдалось перед ним, його не чіпали кулі, а він без промаху влучав у ворогів, у їхні озлоблені обличчя.

... Іх, вже маленьку жменьку, притиснули до перону, до сирій стіни. Далі відступати нікуди, хіба що прорватися у місто, в його вулиці і садки, до Інгулу. Треба було прорватись, адже це був не кінець, з півночі поспішала Червона Армія.

Андрій дострілював останні кулі — і падали від них бандити на перон, на шпали, на рейки.

Та ось і Григор'єві вцілили в його чоло, в груди, і він, все ще міцно стискаючи рушницю, востаннє глянув у задимлене сонце...

Андрійкові Муравчику було 19 років. У комсомолі він був всього-на-всього місяць. Тридцять коротких днів...

Григор'єв скаженів... Захопивши місто, він стріляв і стріляв. В груди, в серце людей. А місто не скорилось. Воно ще раз піднялося на бій. На допомогу прийшли полки Червоної Армії... Ішли у бій комсомольці нового пополнення. Ті, що в часи бандитського терору вступили у комсомол... А з ними і дівчина Андрія...

...Кіровоград засвічує вогні. Струмують потоки. Юнь і юнь. І гримлять поїзди — на Одесу, Харків, у Сибір і Донбас...

Юнь! Зулились. На хвилинку. На мить.

Ти чуєш грім канонади? Ти чуєш горде й сміливе слово комсомольця з робітничої Балашівки, що був у комсомолі всього-на-всього тридцять днів, слово Андрія Муравчика:

— Мое місто! Я любив тебе! І ми застрілювали для тебе вогні...

Вчимося, прагнемо, шрмімо по іалічу.

Фото Р. РУБІНА.

Хроніка КОМСОМОЛЬСЬКОГО ЖИТТЯ

НОП В РАЙКОМІ

Відбулося засідання бюро Нопгородківського райкому ЛКСМУ, на якому було розглянуто питання впровадження наукової організації праці в роботі райкому. Члени бюро вирішили розробити план заходів по поліпшенню використання робочого часу, провести семінар по НОП і ознайомити секретарів первинних комсомольських організацій.

Для оперативного керівництва роботою первинних комсомольських організацій буде створено картотеку планування і контролю.

РАДА ВЕТЕРАНІВ

При Бобринецькому райкомі ЛКСМУ організована рада ветеранів. До неї входять комсомольці 20-х—30-х років. Вони збиратимуть матеріал для написання історії комсомолу Бобринецьчини, вестимуть листування з першими активістами району. А ще — вручатимуть комсомольські квитки тим, хто вступає в лави Ленінської Комуністичної Спілки Молоді.

Твій ровесник за рубежом

КІЛЬКА тижнів тому представництво Родезії в Лондоні незаконно підняло прапор расистського режиму Сміта. Незважаючи на те, що представник форин-офіса публічно визнавав цю дію незаконною, англійський уряд досі нічого не зробив для приборкання зарозумілих расистів.

Поведінка в Лондоні приллічників Сміта викликала тут могутню хвилю протестів, особливо серед перелової англійської молоді. Наступного ж дня прапор незаконного уряду був вірваний і скинутий на брук. Це

страйк, група анархістів і лівих екстремістів-маоїстів, які примкнули до демонстрації, спровокувала безпорядки і сутички з поліцією і перемістила вікна у представництві ПАР. У результаті 31 чоловік був арештований, і незабаром вони стануть перед судом.

Я попросив прокоментувати ці події редактора журналу англійського комсомолу «Челленджер» Колина Уардлі, викладача біології в одній із лондонських шкіл.

—Сьогодні визнана політика расистського режиму Сміта викликає

національного визвольного руху. У квітні комсомольці разом з іншими організаціями, що виступають за мир, візьмуть участь в одермасонському марші миру. Минувало року більшість комсомольців, які брали участь в ньому, несли плакати і лозунги з вимогою виводу американських військ із В'єтнаму і миру в цій країні. Цього року до них додадуться нові — на підтримку Національного фронту визволення Південного В'єтнаму, а також з засудженням лицемірства американських агресорів і провокаційних дій НАТО.

— Ми прекрасно розуміємо, — підкреслює Колін Уардлі, — що боротьба з расизмом і реакцією повинна вестись не тільки в міжнародному плані. У нас в Англії є своя дуже одіозна особа — Енок Пауелл, — що символізує собою надзвичайно небезпечну расистську ідеологію. Цей колишній міністр у тьшовому кабінеті консерваторів не просто осканенний расист — це свого роду апостол наймажоритішої реакції. Буржуазні газети зробили його ледь не героєм нації, десь у день даючи крикливу рекламу його небезпечній діяльності.

Пауелл грає на найнебезпечніших тенденціях у середовищі англійського народу, намагається відвернути його від класової боротьби, звалити вину за всі труднощі, які переживає капіталістична Англія, на «кольорових емігрантів».

Пауелл виступає проти інтересів робітничого класу і його профспілок. Він за даше скорочення витрат на соціальні потреби. Показово, що кожного разу, коли уряд заганяє гайки, скорочуючи витрати на соціальні потреби і піднімаючи податки і ціни, Пауелл негайно з'являється на політичній арені і намагається використати у своїх цілях незадоволення народу політикою уряду. Для цього у нього свої козли відпущення — емігранти з країн Азії та Африки. Його два найбільш відверто расистських виступи

у квітні і листопаді минулого року шокували багатьох англійців. На жаль, у Пауелла є прибічники серед найвідсталішої частини населення Англії, позбавленого класового розуміння сучасних болючих капіталізму з його зростаючим безробіттям і експлуатацією.

— Ми, комсомольці Англії, негайно реагували на виступи расиста, — відзначив Колін Уардлі. — У першому випадку ми організували демонстрацію протесту від Гайд-парку до центру Лондона, другий раз, у листопаді, пікетували будинок, в якому живе Пауелл. Ми відверто заявляємо йому і його приллічникам, що расизм і фашизм не пройнуть.

Як не дивно, уряд не вживає ніяких заходів для приборкання расиста. Користуючись повною безкарністю, він сподівається стати керівником консервативної партії.

Ми ж вважаємо, що він заслуговує зовсім іншої долі: расист, що закликає виселити з Англії всіх небілих громадян, сам повинен бути депортований у Південну Африку. Ми ведемо велику роботу по викриттю пауеллізму, — сказав Колін Уардлі. — Це і громадські виступи та дискусії, і випуск спеціальної літератури, яка роз'яснює з марксистської точки зору природу расизму.

У квітні відбудеться з'їзд нашої організації, — сказав на закінчення редактор «Челленджера», — на якому, зокрема, буде обговорюватись британський шлях до соціалізму. Справа в тому, що лейбористська партія прийшла до влади під лозунгом соціалізму і своєю політикою залямувала і аганьбила саме розуміння цього слова. Наше завдання — довести, що нинішня політика лейбористів не має нічого спільного із справжнім соціалізмом.

А. СМІРНОВ,

кореспондент АПН, Лондон.

Англійський комсомол активізує боротьбу

зробив 27-річний слюсар комсомолець Джим Брукшоу, що забрався на дах «Родезія-хауса».

— Це знак протесту проти політики расистського режиму, знак солідарності з боротьбою африканського народу за свої права, — сказав він пізніше.

Англійський комсомолець не самотній у своїй боротьбі. Минувлої неділі в Лондоні відбулася могутня демонстрація протесту проти політики расизму і апартеїду в Родезії і ПАР. Тисячі демонстрантів, в основному молоді, пройшли по всьому Лондону до представництва Родезії та Південної Африки з плакатами і лозунгами, що вимагають покінчити із злочинами расистського режиму. У рядах демонстрантів йшли і англійські комсомольці.

Біля Родезійського представництва шлях демонстрантам заступила поліція. Декілька сот поліцейських довгий час стримували натиск величезного натовпу, що обложив представництво. Незважаючи на виступ перед народом ми збираємося заборонити представників на-

обурення не тільки в англійських комсомольців, але й серед найширших кіл нашої молоді, — сказав Колін Уардлі.

— Прогресивна молодь Англії, — підкреслює він, — явно розчарована діями лейбористського уряду, який попурає расизмом, і вважає, що необхідні найрадикальніші заходи, аж до насильницьких дій для повалення режиму Сміта. Вчорашня демонстрація — яскраве вираження їх почуттів. Навесні цього року, — відзначив Уардлі, — ми готуємо міжнародну конференцію, присвячену Південній Африці, де буде обговорюватись важливе питання: як покінчити з расизмом і апартеїдом у цій країні. Комсомол, як організація конференції, вирішив запросити на неї представників африканських організацій і англійських профспілок.

У березні ми плануємо участь у великій демонстрації проти расизму. Для участі в ній і публічних виступів перед народом ми збираємося запросити представників на-

НАПРУЖЕНЕ вольове обличчя. Міцно стиснуті уста. Вся постаць сповнена відчайдушної рішучості. Ще мить — і жилаві руки робітника шпунтуть у ворога шматок гранітної брили.

Скульптура народного художника СРСР М. К. Лисенка виконана не тільки майстерно, але й цікаво. Митець зумів знайти своє рішення цієї нелегкої теми.

Замріяний зосереджений погляд. Високе чоло перетнула глибока зморшка. Дороге і всім знайоме лице В. І. Леніна. Це картина В. П. Хитрикова «Запоїти Ілліча».

Графічна робота заслуженого діяча мистецтв України І. М. Селіванова «Червоний козак Мамай». Вона теж не залишає байдужими глядачів.

А ось наше сьогодення. «Сміх», так називається ілюстрація до роману О. Гончара «Тронка» заслуженого діяча мистецтв УРСР В. С. Куткіна.

Вражає своєрідним виконанням з використанням бронзи трийтих М. С. Баронця «В ім'я життя».

Є на виставці і портрет нашого земляка М. П. Кропивницького. Виконав його народний художник Радянського Союзу В. І. Касян...

В просторому залі картинної галереї юрмляться молоді і літні шанувальники пензля. Тисячі відвідувачів висловлюють своє захоплення. Адже в цій виставці беруть участь більше сотні авторів. Приміщення картинної галереї виповнюється все новими відвідувачами...

Так було в Миколаєві, Сумах, Полтаві та інших містах нашої республіки, де побувала виставка за останній час.

Республіканська пересувна виставка творів українських радянських художників присвячена 50-річчю Радянської влади. Вперше вона експонувалась у 1967 році в Києві. За час, що минув відтоді, десятки мистців встигли відвідати легендарні герої громадянської війни, славні трудівники мирних буднів, зображені відомими митцями.

Виставка включає живопис, скульптуру та графіку. Найбільше представлена графіка. Сюжети за фольклорними мотивами, за класичною спадщиною, сучасники звитяжних буднів знайшли в ній своє відображення.

Сьогодні республіканська пересувна виставка починає свою роботу в Кіровограді. Мешканці нашого міста зможуть ознайомитися з чарівним світом українського образотворчого мистецтва.

На виставці представлено близько 150 робіт.

На фото: ці роботи експонуються на виставці.

Б. ГОРІОНОВ,

завідуючий Кіровоградською картинною галереєю.

Фоторепродукції В. КОВПАКА.

150 гостей Кіровограда

ВІКТОР важко переступив поріг квартири. Довго роздягався, пригладжував долонею чуба. Вальєра ще не бачила його змарнілого обличчя, але здогадалась: у нього якась неприємність.

— У вас збори сьогодні були ці педнарада? — співчутливо запитала.

— Ні, ні ні, — холодно відповів дружині.

Та зрозуміла, що недоречно їй зараз давати запитання. «Почекаю, доки сам розповість».

Запанувала якась насторожена тиша. Порухив її телефонний дзвінок.

— Слухаю, — підняв трубку.

— Анатолій в школу не прийшов? — перепитав.

— Спасибі, Маріє Василівно. Я виясню.

— Отак. І в училище сьогодні не

до Анатолія і взяв у нього модель.

— Ось подивіться, як треба робити, — підніс він вгору модель. — Чистота, точність, словом, молодець, Толю.

Хлопця ніби жаром хтось обсіпав. Після уроків він дочекався, доки Віктор Іванович вийшов з училища, підійшов до нього і ніяковіачи спитав:

— Вікторе Івановичу, ви це серйозно сказали, що в мене модель добра вийшла?

— А чому це ти вирішив, що я можу журтувати? — питанням на питання відповів Віктор.

— За п'ятнадцять років я ще школи не чув, щоб мене хто похвалив.

Віктор здивувано таке признание.

— Що добре, то добре. А от за успішність я тебе ніяк не похваляю. А у вечірній школі чому вчора не був?

Хлопець отетерів:

— А ви звідки знаєте?

— Майстер все знає. Так собі і запам'ятав. До побачення, — попрощався і пішов у під'їзд свого будинку.

Де було знати Пересуньку, що майстер вже встиг побувати і вдома у нього, і у вечірній школі. Класного керівника він попросив повідомити про кожен пропуск Анатолія.

Зараз Анатолій Пересунько студент Ленінградського Вищого морського училища.

Коли б він не приїхав у Кіровоград, прямо з вокзалу біжить до Віктора Івановича. А ось недавно прислав фото. На звороті надпис: «Могому вчителю і майстру».

Ні для кого не секрет, що майстер у профтехучилищі — основна фігура. Він не тільки наставник професії, яку обирає учень. Він — вихователь, керівник, організатор. Словом, це — другий батько. Або, як жартома називають його в училищі — «нянька».

В отому останньому чи не вилни ми самі: батьки і навіть вчителі школи. Справді, якби не вони втовкмачували Пересуньку в голову всім роком, що він ледар і тупиця, Віктору Івановичу, мабуть, не довелося б витрачати так багато часу, щоб переконати хлопця, змушувати повернутися до школи.

Але ще страшніше буває тоді, коли дитина приходить вже скалічена поганим вихованням у сім'ю.

У групі Віктора Івановича зараз навчається Василь Михайлюк. Хлопець має батька, матір, і в той же час він — кругла сирота. Він, як його брат і сестра, відмовився від них. Бо вони, говорячи протокольно, ведуть непристойний спосіб життя.

Така категорія підлітків іменується «педагогічно запущеними». Для профтехучилища це проблема номер один. Як її розв'язати? Віктор знову замислився.

«Я переконаний, що тільки індивідуальною роботою з кожним учнем і власним прикладом майстра. — Такими словами він закінчив свою доповідь, яку прочитав на обласному семінарі майстрів профтехучилищ. — Якщо ж хто не згодний зі мною — розкажіть, як у вас. Давайте разом порадимося...»

Г. ПРОКОПЕНКО,

спектор «Молодого комунара».

МГТУ № 4.

З ГОЛУБОГО марева ледь помітно, ніби тонка пряха, вирізалася лінія коралового судоу.

Це вже тропічні острови. А легкокрилий вітер обвіває теплом, цілує — як винагорода царя морського за те, що ми не скорилися, а перемогли свавілля води й вітру. Припустилася тропічна злива, принесла прохолоду, — короткочасну. Виснажлива тропічна спека запанувала навколо: вологе повітря розпірає груди — нічим дихнути.

Так з дня на день. І з дня на день вчені промащують океанське дно... По правому борту, на головній палубі ряд кают. Але вони не для життя — це лабораторії. Велика лебідка, на якій близько двадцяти тисяч метрів тросу, опускає на глибини важку металеву трубу. Врізаючись у дно, вона зачерпує ґрунт. Потім його, розрізавши на довгі смуги, переносять до лабораторії, і там починається детальне вивчення.

Наше улюблене заняття після вахт — полювання на акул. Кинувши за борт гачок, чекаємо на зажерливих тигрів південних морів. І якщо матроси ловлять акул, кальмарів, морських змій задля розваги, то для іхтіолога Касьяновича це — хліб. Ного можна бачити і вдень і вночі із сачком на відхідному майданчику. Перехилившись через фальшборт, наші морський дядько бурляє того сачка на різну океанську живність. Щойно йому до рук потрапило якийсь дивовижне створіння — в каталозі риб про нього жодного слова. І Касьянович цей рідкісний екземпляр опускає в банку з формаліном, щоб після рейсу передати до Інституту океанології Академії наук.

Позаду — студент води. Двері Льодовитого океану скочили крізь: холод його суди не проникає, та й вітри об нагір'я Японських островів ламають крила. Попереду — південні води, розсіп коралових островів і атолів Океанії. Казкової краси палмовий гаї, блакитні лагуни... зігнані хвилі... удари тамтамів, коли остров'яни припускають у вогняну хулу. Навіть зараз, коли заплющую очі, переді мною голубою ласкою гойдається південне лагідне море і всі легкокрилий псалт, і тріпотять вітрила.

Так є і так буде завжди, бо з цього починаються всі легенди мого серця.

ДОРОГОЮ ФРЕГАТИВ

Кілька років тому, під час мого першого рейсу в Полінезію, острови Самоа я бачив лише здалеку. Ми йшли тоді курсом на Фіджі, а Самоа, або Інаке — Острови мореплавців залишалися в далечині по лівому борту.

З погасаючого сонячного проміння, з голубуватого імли навечір'я випадувало барвистий серпанок, кинуло його на високо нагір'я, а північній прірві коралових рифів, що оточують Самоа, виблискував перламутрово-коштовне намисто на шиф чарівної полінезійки...

Ось і цей острів, подумав я, зникне безслідно в пам'яті моїй, як зникли десятки інших, школи не бачених, не скожених берегів. І токий стиснулося серце. Забажалося побачити той берег.

Минули літа. Дороги завели мене на Острови мореплавців, дороги фрегатів, проторовані сюди ще в епоху великих географічних відкриттів.

«Небо, гойдаючись, торкається землі». — розповідає самоанська легенда. А перед нами лево так довго гойдалося, небо. Де ж берег? Опинючись підлішли до острова Савайї. Хмарини і ген на віднококці пробивається серпанок. Землі не видно, та вона, як жива істота, відчувано поруч, і вітерець доносить її тепле дихання, пахощі її квіттів, гомін її хвилі. А на світланку хитливі корабельні снасті перекреслили краєвиди, на яких зелень берегів. Це — Самоа.

Продовження. Початок в газеті за 1 лютого.

Леонід ТЕНДЮК

Назва його походить від імені казкового вождя пришельців сюди. Для європейців же острови відкрили 1788 року французький капітан Бугенвіль. Він назвав їх Островами мореплавців тому, що коли пристав до них, тубільці зустріли його на численних човнах.

Самоа, як і Таїті та Фіджі, — серце Полінезії: тут складалася неповторна культура народів Океанії, хоч самоанці й понині не знають, хто їхні предки, звідки вони з'явилися на цих берегах. Як багання звучить пісня самоанців про Гавайї — Ухіно отчу, але незнану, легендарну землю:

В безмежжі океанське спрямував я Човна; Бог сонячний підводиться із хвилі, Великий Син Сонця Тама-нуї-те-ра. Не дай мені у морі заблудитись, Човна помчи на землю працьовитів, На землю, що Гавайкою зветься.

Навіть вчені не можуть дізнати до єдиної згоди, звідки на островах Полінезії з'явилися люди. Існує кілька припущень про заселення цих земель, серед них найбільш імовірна така теза американська гіпотеза відомого норвезького вченого Тура Хейєрдала, який на балісовому плоті Кон-Тікі пересік Тихий океан, практично довшив, що заселити Полінезію могли вихідці з Південної Америки.

Лонманська шхуна провела наше судно в лагуну. Як ір віддано. Отже, талофат! — по-самоанськи, значить, уклін вам! Ми — на острові Упола, в Західному Самоа, першій незалежній країні Океанії. На пірсі людно, радяцьке судно вперше тут, і його зустрічають всі остров'яни — сміягливі кремезні чоловіки, тенділі мрійливі жінки, метушливі дітлахи. На тілі багатьох самоанців — барвисті татуїровки. З натовпу до нас звертається хтось російською мовою — ми на це, звичайно, не сподівалися. Колись, ще на зорі внішнього століття, з одного російського судна відстав матрос, і тепер старий доживав на Самоа свої останні дні. На пірсі зараз уся його родина — діти, дружина, онуки. Нас радо зустрічають, і за полінезійським звичаєм, дівчата надівають нам на шию вілқи з пишних тропічних квітів.

Далеко в джунглях, на крайньому західному мисі, біля тихої лагуни розкинулося поселення Фалелатаїї. Невеличкі, кріт паломовим віттям, хижі — без стін, без стелі. На підлозі — циновики, в кутку — черепашки: символ добробуту. В кого більше черепашок — той, значить, і заможніший.

Чимало хатні коло води — на високих палях: господарі їх — рибалки. Он вони гасяють по лагуні на легких човниках, острогою б'ють рибу, пірнають за мачуєсками, морськими слимаками, з яких готують смачні страви.

У центрі поселення — широка галява, де неодмінно височіє гробниця вождя: тут же майдацька для сушіння копир. На галяві жінки: вправно і швидко плетуть вони з кори кокосової пальми і баніанового зоста кошики; інші виготовляють патільні, строгати пов'язки — в них вони танцюють вогняну хулу, в них ходять. Інші самоанки навищують на литку дрібненькі черепашки — каурі, виготовляючи різні уму-уму, тьобто намиста. Як і інші українські дівчата, самоанки дуже люблять намисто.

(Далі буде).

ЗАПАЛИЛИ ВОГНИЩА

І ось школярі в дорозі. Після кожного етапу — зупинка. Загонами лаштують намети, розкладають вогнища, укладають рюкзаки. Тут же організовуються воєнізовані ігри. З'являються «обморожені», в хлопців — «переломи ніг». І тут за роботу беруться юні санітари. Старшокласниця Т. Гречана, Г. Нікодьська, Н. Вільд, Т. Федорова ретельно ведуть щоденник ходу змагань, стежать за маршрутом кожного загону.

І ось підсумки першого етапу. Найкраще орієнтується на місцевості школярі 25, 32, 7, 10, 29, 4, 30 і 5 шкільні міста. Найзгуртуваніші при дитячій екскурсійно-туристській ставці, мали на меті далеко за містом досконало оволодіти всіма туристськими навчаннями.

В загальному заліку з усіх видів змагань переможцями стали учні 32, 6, 30, 26, 11, 13 та 4 шкільні.

В першій половині лютого — черговий маршрут. В дорозі вирушають найсильніші. Об'єднаний батальйон лизників, в якому буде понад 50 чоловік, побуває в селах Компанієвського та Кіровоградського районів. Зупинки на місцях боїв, що точилися взимку 1944, зустрічі з воїнами-визволителями, ветеранами праці, мандриків в місця, зв'язані з іменем Іаліца...

О. ЦЕПА,
зав. відділом туризму та краєзнавства обласної дитячої екскурсійно-туристської станції.

Фото В. Ланського.

Якщо ваші бабусі дожили до 80 років, то при інших таких же умовах ви переживете більшість своїх одношасників на чотири роки.

Якщо кров'яний тиск у вас вище нормального, а вам лише двадцять п'ять, знайте, що фізично ви на 20 років старші своїх однолітків.

Якщо ви живете у сільській місцевості, ви продовжите собі життя на п'ять років.

Ці висновки сформульовані у дослідженні, проведеному лікарями Мерілендського університету США, які намагалися вивести, від чого залежить тривалість життя і здоров'я людини.

Кажуть, що є три різних підходи до призначення віку:

- Хронологічний, що вимірюється календарем.
- Біологічний, при якому до уваги береться стан організму людини.
- Психологічний, що визначає вік людей за їх почуттями і вчинками.

Наприклад, про шістнадцятирічного хлопця можна сказати, що він розумний, як тридцятирічний чоловік. А про тридцятирічного чоловіка, що він мудрий, як старик. Один жартує колесо заявив: «Стариння — це стан наших думок: якщо ми не мислимо, воно неспроможне».

МОЛОДИСТЬ, СТАРІСТЬ І ДОБРА ВДАЧА

не пас зацепити». Тобто, хотів він сказати, чим менше ми думаємо, тим довше ми живемо. Правда, деякі філософи святкували своє дев'яносторіччя, а багато нероб не дожили і до сорока.

Доктор Джеймс Нікс із Луїзіанського університету вивчив, що жінки, які займаються фізичною працею, рідше піддаються серцево-судинним, раковим і шлунковим захворюванням, ніж жінки, які ведуть сидячий спосіб життя, займаються розумовою працею і витрачають величезну кількість енергії.

Сонце старить. Щоб перекопатися в цьому, порівняйте шкілу свого обличчя з рештою тіла. Опромінювала шкура сонячними променями шкіра обличчя швидко сохнеться, стає грубою, прив'ялою, жовтою, зморшкуватою. Лікарі часто помічають різницю, якщо так можна сказати, у віці різних частин тіла. Літніх жінок нерідко оліанкають ззаду: «Дівчино!» Дійсно, якщо на обличчі жінки написана, що їй п'ятдесят, то по фігурі її часто можна дати не більше двадцяти п'яти.

Втрата слуху вважається частинною процесом старіння і служить знаком того, що старість не за горами. Але, правда, є приклади, коли і в старості люди прекрасно чувають. Так, виявлено, що племя мабаалів у Судані має відносну особливість: у 70 років старик-мабаалів чувають так само, як європейці в сімнадцять. Можливо, це відбувається тому, що мабаалів розмовляють тільки м'яким напівшепотом і позбавлені шумової какофонії великих міст.

Щодо статі, то лікарі приходять до висновку, що тут процес старіння обумовлений скоріше психологічними, ніж біологічними аспектами. Що зробити, щоб ліквідувати або хоча б уповільнити процес старіння?

Перше і найголовніше: дієта. Переїдання — вірний супутник старіння. У лабораторних умовах голодуючі шурви переживають своїх відгодованих одноплемінників. Хоча, звичайно, шурви, які харчуються нормально, живуть довше голодних родичів. До того ж, коли шурви пересаджували злоякісні пухлики, виявилось, що у шурви, які «живуть від животів», пухлики приживалися і розросталися в той час, як шурви, що знаходилися на «дієті», хвороба була не страшна. Американський лікар Бортез стверджує, що люди будуть набагато менше хворіти, якщо скоротять кількість їжі у два рази. Жирні відкладення — це не тільки зайва вага, це жива тканина, яку організм постійно доводить до перегрівання на великі відстані додатковою кількістю крові. Серце старіє швидше, швидше старіє і людина.

Постійні заняття фізкультурою уповільнюють процес старіння. Проте, як правило, після 30 років у людей зменшується інтерес до спорту, менше стає можливість ним займатися. Вивчення стану здоров'я колишніх спортсменів, які досягли зарозлітнього віку і ведуть сидячий спосіб життя, показало, що вони старіють швидше, ніж люди, які ніколи спортом серйозно не захоплювалися. В той же час спортсмени, котрі і в 40, і в 80 років займаються в міру своєї фізкультурою, старіють менш помітно.

«Не драгуйтеся — довше проживете!» Цей лозунг слід було б повісити на робочих місцях, у метро, в автобусах, в магазинах, у всіх квартирах. Давно вже відомо, що надто нервові люди живуть порівняно недовго. Відомі навіть окремі нервові професії, що скорочують змисне існування. Коротше всіх життєвий шлях журналістів, телефоністок і вічних студентів.

В американських лікарів існують різні думки про фізіологічні причини старіння. Одні говорять, що з часом кількість діючих клітин у живих тканинах зменшується, а ті, що функціонують, беруть на себе додаткове навантаження за рахунок відмерлих і тому стають менш дієздатними. Інші стверджують, що ключ до розгадки лежить у системі імунітету людини до хвороб і що послаблення імунітету дозволяє мікробам руйнувати організм: чим і пояснюється, чому одні люди старіють раніше, інші пізніше. Треті доводять, що сама людина, а не мікроб, руйнує систему імунітету в результаті переїдання, перепивання, перенапруження та інших «перів». І, нарешті, деякі «спеціалісти», як, наприклад, доктор Ханс Селі із Монреальського університету, вважають, що все справа у фатумі спадковості.

Доктор Селі стверджує, що всередині нас закладений внутрішній біологічний годинник. Годиний відлікати певну кількість років, «не більше і не менше». Згідно його теорії, люди народжуються із строго заданою кількістю «відшкодування енергії», що дозволяє їм перенести такі навантаження, як нещасні випадки, нервові збудження, недоїдання.

«Кожна ситуація, що вимагає зусиль з боку організму, — проголошує Селі, — вичапує частину цього внутрішнього резерву. Старість приходить, коли з'являється дефіцит відшкодування. Кожне навантаження залишає зарубки в організмі, і організм платить за те, що він виверся із тяжкої ситуації, тим, що стає старше».

Але залишаю думки доктора Селі для науково-фантастичних оповідань. Дамо лікарям дві можливості: 1) визначити всі причини старіння; 2) знати протипотруту з тим, щоб їх викориняти.

О. КАШИРІН.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ВІВТОРОК, 4 лютого. Перша програма, 11.00 — Телевісті. (К). 11.10 — А. Чехов. «Чоботи». Телефільм. (К). 11.35 — «Шкільний екран». Фізика для учнів 8 класу. «Одержання, передавання та використання електричної енергії». (К). 17.40 — Телевісті. (К). 18.00 — «Рахім і жуки». «Людина, яка уміла літати». Мультифільм. (К). 18.25 — Програма передачі. (К). 18.30 — «Ленінський університет мільйонів». Політекономія соціалізму. В. І. Ленін «Як організувати змагання». (М). 19.00 — До 25-річчя визволення Ровно від німецько-фашистських загарбників. (К). 20.15 — І. Тургенєв. «Дім». Телеспектакль. (Кіровоград). 22.00 — Першість Європи з фігурного катання. Парне катання. (ФРН).

СЕРЕДА, 5 лютого. Перша програма, 10.00 — Телевісті. (М). 10.15 — «Борис Годунов». Художній фільм. (М). 12.15 — Для школярів. «Снігова королева». (Львів). 12.45 — Кіножурнал та художній фільм для дітей «Казка про царя Салтана». (Кіровоград). 13.30 — Експериментальна кольорова програма. «Чарівна лампа Аладдіна». Художній фільм та фільм-концерт «Шоу-шоу». (К). 17.10 — Програма передачі. (К). 17.15 — «Українські вечорниці». Концерт народної музики (Одеса на Москву). 18.00 — Наші оголошення. (Кіровоград). 18.05 — Запрошення до фільму. (Кіровоград). 18.50 — «Заводи і філіали». (Львів). 19.20 — В. Мілюха і А. Галкін. «Командантська година». Спектакль Харківського театру ім. Шевченка. (Харків). 22.00 — Першість Європи з фігурного катання. Парне катання. (ФРН).

ЧЕТВЕР, 6 лютого. Перша програма, 11.00 — Телевісті. (К). 11.10 — Художній фільм «Несплачений борг». (К). 17.40 —

СПОРТ

ШВИДКІ КОВЗАНИ ЛАСМИ КАУНІСТЕ

ГРЕНОБЛЬ, 2 лютого. (Спец. кор. ТАРС). 26-річна рижанка Ласма Кауністе, яку звали «вічно другою» (вона не була навіть чемпіонкою СРСР у багатоборстві), стала абсолютною чемпіонкою світу з швидкісного бігу на ковзанах. На олімпійських доріжках Гренобля вона набрала в багатоборстві — 139,560 очка. Крім великої золотої медалі, Кауністе завойовала малу золоту (100 м. — 1.31,2) і дві бронзові нагороди (500 м. — 45,6 і 1500 м. — 2.23,7, як і у Л. Мохначової). Вона забрала п'яте місце на 3000 м. — 5.02,8.

Сума багатоборства, набрана чемпіонкою світу, — це новий рекорд СРСР для рівинних катків, а результат на 3000 метрів — абсолютний рекорд країни на цю дистанцію. Попередні досягнення належали Іліїт Скоблівіч (191.666) і Кантіоллі Сербіогіні (5.02.9).

На заключній дистанції чемпіонату світу голландська спортсменка Анс Скут встановила новий світовий рекорд, пробігши 3000 метрів за 4 хв. 32,0 сек.

Ласма Кауністе повернула радянським ковзаняркам колишній пріоритет на олімпійських доріжках, який вони уступили в 1967 і 1968 роках рекордсменці і тепер уже екс-чемпіонці світу голландці Стів Кайзер.

А ЧЕМПІОНА ЩЕ НЕМАЄ

Рівно місяць в Алма-Аті тривав чемпіонат СРСР із шахів, який закінчився минулої суботи. Та чемпіон як і не визначився: знову, як і на попередній першості країни, два гросмейстери досягли «фінішної стрічки» з однаковим результатом. Тільки замість Михайла Теля партнером Льва Полугаєвського цього разу виявився Олександр Зайцев (Владивосток).

За умовами турніру не планувалося жодного матчу за визначення чемпіона СРСР Л. Полугаєвському треба буде зіграти матч із шести партій. Час і місце матчу стануть відомі в найближчі дні.

Для школярів. «Мистецтво юних». Концерт. (Дніпропетровськ). 18.10 — До 50-річчя АН УРСР. «Історична наука школі». (К). 19.00 — Інформаційна програма «День за днем». (Кіровоград). 19.45 — Телефільм. (Кіровоград). 20.45 — Інформаційна програма «Час». (М). 21.00 — Наші прем'єри. Літературний театр. Л. Первомайський. «Материн солодкий хліб». (К). 22.00 — Першість Європи з фігурного катання. Чоловіки. Довільна програма. (ФРН).

ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ

ВІВТОРОК, 4 лютого. 11.00 — Телевізійні вісті. (К). 11.10 — Телевізійний фільм «Чоботи». (К). 11.35 — Шкільний екран. Фізика для учнів 8 класу. (К). 16.20 — Художній фільм «Легке життя Кузяєва Валентина». 17.30 — «Ленінський призов у партію». 17.40 — Телевізійні вісті. (К). 18.00 — Мультиплекційний фільм. (К). 18.30 — Ленінський університет мільйонів. (Ленінград). 19.00 — Передача, присвячена 25-річчю визволення Ровно від німецько-фашистських загарбників. (К). 19.30 — «Тобі, юніст!» (М). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — «Музичний кругозір». (К). 22.00 — Першість Європи з фігурного катання. (ФРН).

СЕРЕДА, 5 лютого. 10.00 — Телевізійні вісті. (М). 10.15 — Телевізійний фільм «Імени Чайковського». (М). 11.15 — «Комуніст з Балтійського». (М). 12.15 — «Снігова королева». Хореографічна картинка. (Львів). 12.45 — Телевізійні вісті. (К). 12.55 — Телевізійний фільм «Дорога на

град Кітеж». 15.25 — Експериментальна кольорова програма. (К). 17.15 — «Український вечір». Концерт народної музики. (Одеса). 18.00 — Актуальний екран. 18.30 — «Наука — виробництво». (М). 19.00 — «Заводи і філіали». (Львів). 19.20 — В. Мілюха, Л. Галкін. «Командантська година». Спектакль Харківського театру ім. Т. Г. Шевченка. (Харків). 22.00 — Першість Європи з фігурного катання. (ФРН).

ЧЕТВЕР, 6 лютого. 11.00 — Телевізійні вісті. (К). 11.10 — Художній фільм «Несплачений борг». (К). 12.40 — Телевізійний спектакль. (К). 15.30 — Художній фільм «Це було в Донбасі». 17.20 — Наші консультації. 17.40 — Для школярів. «Мистецтво юних». (Дніпропетровськ). 18.10 — До 50-річчя Академії наук УРСР. «Історична наука — школі». (К). 18.40 — Телевізійні вісті. (К). 19.00 — «Літературна ніч». (Дніпропетровськ). 19.30 — «Добрий вечір, хлібороб!» (К). 20.25 — Програма «Час». (М). 21.00 — Наші прем'єри. Л. Первомайський. «Материн солодкий хліб». (К). 22.00 — Першість з фігурного катання. (ФРН).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

Кіровоградський ордена Трудового Червоного Прапора завод сільськогосподарських машин «Червона зірка»

ПРИЙМАЄ НА РОБОТУ

за комсомольськими путівками райкомів і міськкомів комсомолу молоді (чоловіків і жінок), які досягли 18-річного віку, на такі спеціальності:

- формувальники машинної формовки, штампувальники,
- обрубки на наждачних верстатах, стержньовники,
- слюсарі по ремонту промислового обладнання, слюсарі-модельники,
- слюсарі-інструментальники, слюсарі-монтажники,
- слюсарі-складальники, свердлувальники,
- токарі,
- електрогазоварники, електромонтери,
- трактористи, водії електрокарів, фрезерувальники, робітники без спеціальностей.

Умови прийому

Оплата праці робітників проводиться за почасово-преміальною, відрядною і відрядно-преміальною системами.

Особам, що не мають професії, завод організовує навчання по вибраних спеціальностях.

За час навчання оплата праці згідно положення про учнівство, тобто учні при навчанні професіям робітників, що оплачуються відрядно, одержують зарплату за виготовлену продукцію за відрядними розцінками і доплату учнівських до 47 карбованців, а при навчанні професіям, що оплачуються почасово, — від 45 до 60 карбованців на місяць в залежності від тривалості строку навчання і вибраної спеціальності.

Одинакам надається гуртожиток. Молоді, що прибула на завод за комсомольськими путівками, надається можливість без відриву від виробництва одержати середню освіту у заводській школі робітничої молоді, а також спеціальну середню чи вищу освіту на вечірньому відділенні машинобудівного технікуму та інституту сільськогосподарського машинобудування.

Завод організовує допомогу для тих, хто готується до вступу у вказані середні й вищі учебні заклади.

Для відпочинку молоді при заводі є спортивний клуб, стадіон, турбаза, Буднінок культури і клуб, профлакторій.

За довідками звертатися у місцеві міськкоми (райкоми) ЛКСМУ, а також за адресою: м. Кіровоград, вул. Київська, 8, завком ЛКСМУ заводу «Червона зірка». Телефони: 2-94-7-33; 2-94-5-34.

ДИРЕКЦІЯ ЗАВКОМ КОМСОМОЛУ.

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: секретариату — 29-33-55, відділу пропаганди — 29-33-66, решти відділів — 29-33-55.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.